

عنوان مقاله:

معناشناسی «عمل صالح» در قرآن کریم؛ رویکردی ساخت گرا

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های تربیتی در قرآن و حدیث، دوره 5، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

سید مصطفی احمدزاده - استادیار گروه قرآن و مطالعات اجتماعی پژوهشکده اسلامی تمدنی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

خلاصه مقاله:

یکی از ترکیب های وصفی بسیار پرکاربرد در قرآن کریم، «عمل صالح» است. مراد خداوند از این عبارت چیست؟ مفسران برای دستیابی به پاسخ آن، از روش های گوناگون بهره جسته اند. در این پژوهش، از روش معناشناسی ساخت-گرا استفاده شده است. هدف این مقاله، نشان دادن دوایر معنایی «عمل صالح» و دستیابی به معنای آن است. از این رو، نخست بر اساس معناشناسی تاریخی، ریشه شناسی آن مورد بررسی قرار گرفته و سپس بر پایه معناشناسی ساخت گرا، دوایر معنایی «عمل صالح» با توجه به دوایر معنایی واژه های متقارب آن: «خیر»، «حسن» و «معروف» و واژه های متقابل آن: «کذب»، «فسق» و «فساد»؛ تجزیه و تحلیل شده است. نگارنده، ضمن پذیرش اجمالی تعریف مشهور «عمل صالح» یعنی جمع حسن فعلی و حسن فاعلی در یک عمل، بر نقش تعیین کننده «ولی» و «عقل» و ارتباط آن با «هدف» عمل تاکید ورزیده و بر دوایر معنایی ایمان، اخلاص، استمرار و تکرار، وسعت، تناسب و عامل زمان و شخص در معناشناسی «عمل صالح» پای فشرده و درجات و مراتبی برای «عمل صالح» برشمرده است.

کلمات کلیدی:

Work righteousness, Semantics of the Holy Qur'an, Structural Semantics, Mutual, Respective

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1585962>

